

Door veel ontmoetingen met Cardijn en met kajotsters van de hele wereld, kreeg ze belangstelling voor ontwikkelingslanden. (foto P.C.)

ZUSTER DENISE: ‘GOD HEEFT ME ALTIJD BIJ DE HAND GEHOUDEN.’

Er staan koekjes en koffie klaar in de spreekkamer van Missiehuis De Jacht, maar ze blijven onaangeroerd. Zuster Denise Brabant heeft zoveel te vertellen dat niemand eraan denkt. Zo gaat dat als je meer dan een halve eeuw hebt geleefd en gewerkt voor en tussen gezinnen in Guatemala die zich met jouw hulp hebben kunnen opwerken uit armoede en onwetendheid.

In oktober 2020 keerde ze voorgoed terug naar het Missiehuis De Jacht in Heverlee, waar ze in mei 1961 was ingetreden. Het afscheid van haar mensen in Guatemala doet ruim een jaar na haar terugkeer soms nog pijn. Maar gelukkig kan ze haar mensen in Guatemala digitaal zien en horen. Ze weet dat ze hen in goede handen heeft achtergelaten. ‘Ze houden mij ook op de hoogte van het minder goede nieuws. Onlangs was er een aardbeving. Gelukkig niet al te erg.’ Ze vindt

ook troost in het blijvend contact met haar Merchtemse Vriendenkring die haar al die jaren niet alleen financieel maar ook met een warm hart ondersteund heeft. En ze is iedere week blij met het parochieblad en de Kleine Raak die haar in Guatemala en ook hier in het Missiehuis trouw toegestuurd worden: ‘Zo blijf ik op de hoogte van wat er in Merchtem en de andere twee parochies gebeurt.’

Thuis in de Korte Ridderstraat

Merchtem was haar ‘heimat’. Vanuit de Korte Ridderstraat, waar haar vader en later haar oudere broer, een winkel van fietsen en naaimachines openhield, ging ze naar de meisjesschool in de Lange Gasthuisstraat. Ze herinnert zich nog goed de lieve zuster Angeline: ‘Ik zat bij haar in de kleuterschool.’

Ze was de jongste van zes kinderen. Broer Leo en zus Marie-Louise leven nog. ‘We werden zeer christelijk opgevoed. Mijn broers waren misdienaar en dat was een dagelijkse taak. Met het hele gezin baden we ‘s avonds het rozenhoedje. In de winter was dat rond de Leuvense stoof.’

Na het basisonderwijs vertrokken Denise en zus Louise naar het pensionaat Onze-Lieve-Vrouw Presentatie in Beveren-Waas. ‘Dat was ver van huis maar we hadden daar een tante nonneke en die zou mee een oogje in ‘t zeil houden. Het was midden in de oorlog. Het treinverkeer tussen Beveren-Waas en Merchtem liep toen dikwijls spaak, vooral toen de vliegende bommen begonnen te vallen. Het laatste stuk: Droeshout-Merschtem moesten we te voet afleggen.’

De zusters van het pensionaat zagen in Denise een toekomstige verpleegster. ‘Ikzelf voelde daar niet veel voor. Later, toen ik tijdens mijn studie voor maatschappelijk werk, een stage liep in het Sint Etienne-ziekenhuis in Brussel, werd het me helemaal duidelijk dat verpleging niets voor mij was.’

Met foto en artikel in Libelle

Denise leerde Jozef Cardijn kennen via de VKAJ (kajotsters), waarvan ze de gewestleidster was, en de Brusselse Sociale Hogeschool voor Vrouwen waar ze ging studeren. Cardijn werd haar bezieler. ‘Hij was zo’n bevlogen en inspirerende man. Door hem wilde ook ik mij inzetten voor de arbeidersjeugd, vooral voor de meisjes.’

Als maatschappelijk assistente werkte ze ruim zes jaar bij woonwagengezinnen in opdracht van het Nationaal Werk voor Kinderwelzijn (vandaag Kind en Gezin). ‘Ik deed dat zeer graag, echt met hart en ziel. Het waren goede mensen die onterecht vaak scheef bekeken werden. Er liepen veel kinderen rond. Ik hielp ze wassen, speelde met ze, stond de moeders bij met raad en daad.’ Ze toont een Libelle-weekblad uit die tijd. Er staat een lang artikel in over haar werk bij de woonwagengezinnen. Op een mooie foto is de jonge Denise te zien, lachend tussen ‘haar’ mensen’.

Aan een religieuze roeping dacht ze toen nog lang niet. Ze herinnert zich een kajotster die als vrijwilliger aan het werk was in Congo en daarover, tijdens een vakantie in België, honderduit vertelde. En in 1957 tijdens een internationale Rome-bedevaart, maakte ze kennis met een lekenhelpster die actief was in Bolivië. ‘Hun verhalen zetten mij aan het denken. Kon de ‘derde wereld’ zoals hij toen genoemd werd, iets voor mij zijn?’

Wanneer en hoe ze zich geroepen voelde, heeft met die en veel andere ontmoetingen te maken. ‘God toonde me op die manier mijn levensweg’, zegt ze. ‘Dat is mij toen voor het eerst duidelijk geworden en die zekerheid heb ik mijn hele verdere leven meegekregen. God hield me bij de hand. Altijd. Waardoor ik mij veilig voelde, ook in Guatemala, ondanks de terreur in dat land, en de vele zware moeilijkheden waarmee ik te maken kreeg.’

Onbekende wereld

In 1961 deed Denise haar intrede in het Missiehuis De Jacht dat ze tijdens studieweken met de VKAJ had leren kennen.

‘Mijn familie, de VKAJ, mijn werk bij de woonwagenmensen achterlaten, was niet gemakkelijk. Mijn ouders waren al gestorven. Maar ze zouden blij geweest zijn met mijn missieroeping.’ (T.S.)